

ניתוק

ענבר סגן כהן

מבוא

נושא הפרויקט שלי עוסק בנושא "ניתוק". הפרויקט שלי עוסק במה אני הרגשתי בתקופות שהרגשתי מנותקת, איפה הייתי כשזה קרה, ממה הרגשתי שאיבדתי את כל החיבור שלי אליו ומה עשיתי בתקופות האלו שנשאר איתי עד היום.

ניתוק (או דיסוציאציה) הוא תגובה למצבי לחץ וטראומה בהם האדם מרגיש חסר אונים. הניתוק נוצר בגופנו על מנת להתמודד עם הסיטואציה הקשה, ולהישאר בחיים – פיזית ונפשית, זאת אומרת הניתוק מהווה מנגנון הגנה על הנפש מפני תחושות כאב ומצוקה. ניתוק נפשי בא לידי ביטוי בכמה מובנים: ניתוק רגשי, ניתוק תחושתני, ניתוק מהגוף, ניתוק התנהגותי (התנהגות שאינני מבין או זוכר ושאיננה מאפיינת אותי) למרות תפקידו של הניתוק שנועד למנוע מאיתנו לחוש כאב וטראומה, יכולה להיווצר אצל האדם הסובל ממנו תחושה של סבל ומצוקה.

ניתוק משפיע לא רק בין אדם לעצמו, אלא בקשרים בחיי האדם המנותק. למשל במערכות יחסים רומנטיים, לדוגמה, האדם שסובל מניתוק יכול להיות בזוגיות אבל לא להרגיש באמת את בן הזוג, לא להכניס אותו פנימה ללב שלו. אדם שסובל מניתוק רגשי לרוב יפחד מאינטימיות, ויתקשה לייצר אינטימיות רגשית. הניתוק מחליש את הבסיס של אותו קשר שבסופו של דבר, הם יהיו רגל אחת בחוץ מכיוון שהם אינם יודעים מה הם מרגישים או אם הם מרגישים בכלל. הניתוק הזה מעלה הרבה שאלות בקשר, כמו "אולי זה לא האדם המתאים לי? אני סובל כל הזמן, למה אני איתם בכלל?"

הצלמים שבחרתי לחקור אליהם הם: פטי מאהר, אוסוולדו צ'פדה ושרון רז.

לכל צלם שבחרתי יש שפה אחרת, אך הם כל השפות שאני רוצה להראות בסדרת צילומים שלי. לכל צלם יש את הדגש שלו ובעזרתם אני בנית את השפה של הפרויקט שלי, והרחבתי את השפה האישית שלי

פרק העמקה תיאורטית

פטי מאהר

פטי מאהר נולדה וגדלה בטורונטו. בתחילת חייה, מאהר עשתה שני תארים בספרות אנגלית באוניברסיטת גואלף. בשנת 2010 מאהר החלה את קריירת האמנות שלה שהיא כוללת צילום, ציור, כתיבת ספרים וצילום וידאו. התמונות שהיא צילמה הגיעו למספר רב של תערוכות (כולל בישראל) ועל כריכות של ספרים.

פטי מאהר בוחרת בדרך כלל בלוקיישנים באזורים פתוחים עם מעט פרטים ברקע. (יש לה סדרה אחת בסטודיו וכל שאר הסדרות בחוץ). מאהר עובדת באמצעות דיוקן מבוים, והיא משתמשת בארט בעיקר על הדמות (לבוש ופאות) ולפעמים על הרקע (אביזרים, מכוניות...). מאהר עובדת בעיקר באמצעות דיוקן מבוים, והיא ידועה בכך שהיא מסתירה או מסתירה את פני המצולמים שלה, ולעתים קרובות משתמשת רק ביציבה, במחווה, בסמל ובצבע כדי להעביר רגש וסיפור. מאהר חוקרת את העולמות הפנימיים של הנושאים שלה ובו בזמן בוחנת מושגים של מרחב אישי, זהות ויחס הפרט לעולם הגדול. המטרה שלה עם כל תמונה וסדרה היא ליצור יצירות שמציתות את הדמיון על ידי שיבוש הגבולות בין החיים האמיתיים לבין העולם האחר; הסוריאליסטי והנפוץ.

השפה של מאהר היא פורטרט של דמות נשית ללא פנים. גם בסדרה שלי אני רוצה לצלם דמות שאי אפשר לראות את הפנים שלה. אני הרגשתי שאני מתחברת לדמויות של התמונות בצורה אחרת מהרגיל בצילומים שלה; הצלחתי להתחבר לדמות, לא לפני הפנים שלה ואת הרגש שהיא מעבירה, אלא לפני הפיסול שלה, הלבוש והרקע. בפרויקט שלי אני אנסה לצלם תמונות שיתנו אותה תחושה שהתמונות של מאהר נתנו לי.

ניתן לראות כי דימוי זה מתכתב עם הפרויקט שלי
מאחר ויש בתמונה שתי דמויות זהות ללא פנים. הן
נראות מחוברות אך איבדו את קשרן וזה מה שאני
רוצה להעביר בסדרת צילום שלי.

ניתוח עבודתם של הצלמת, שפה טכנית ותוכן: (3 תמונות):

שם היצירה: WHISPER

תיאור הצילום: בתמונה יש שתי דמויות זהות עם שיער לבן חלק ארוך ולובשות שמלה כתומה, בשדה ירוק ושמיים אפורים. אחת מהדמויות מספרת סוד לדמות השניה בלי קשר עין (הן שתיהן פונות לאותו כיוון). הסדרה מדברת על הנפש, החלק הרוחני או הבלתי גשמי של בן אדם, הנחשבים כאלמוזותים. סדרה זו היא חקר ביטויי הנשמה. התמונה נראת שעברה עריכה בדגש על הבלטת צבעים של הדמויות ושל השדה היות וזה היה יום מעונן והתאורה הטבעית. (אפשרות שניה היא שמאהר צילמה את התמונה הזאת ביום בהיר ומואר ובעריכה היא הפכה את השמיים לאפורים)

ניתוח סובייקטיבי: בעיני, המסר של התמונה היא מסר גלוי שהיא מציגה הרגשה של בלבול. אני פירשתי את הדמות השמאלית כדמות המייצגת של האדם, והדמות הימנית שמספרת לאדם כביכול סוד, היא מייצגת את החוסר החלטיות, חוסר זיהוי עצמי וההשפעה של מישהו או משהו על ההחלטות והרגשות שלך.

כשאני ראיתי את התמונה הזאת אני הרגשתי שהיא ביטוי ויזואלי למתי שאני מרגישה שאני לא מצליחה להבין מה אני מרגישה לגבי משהו. לפעמים אני מרגישה שכשאני לא מבינה מה אני מרגישה אז אני מתחילה להתנתק מה"מטלה הזאת" ואני נותנת למשהו אחר בחיי להחליט עבורי. כשאני ראיתי את התמונה הזאת אני הרגשתי שהיא ביטוי ויזואלי למתי שאני מרגישה את הניתוק הזה מהשליטה העצמית על ההחלטות והרגשות שלי.

עומק שדה: התמונה צולמה עם עומק שדה רדוד.

שדה ראייה: התמונה צילמה עם עדשת טלה

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה עם מהירות תריס גבוהה, השיער לא זז והשדה מאחור קפוא.

קומפוזיציה: הדמויות נמצאות בחצי הימני של הפריים.

צבעוניות: יש צבעים קרים עם ניגוד אחד בולט חם שהוא השמלות של הדמויות. השמלות בהחלט בולטות בצבעוניות שלהן היות וצבע זה אינו צבע קר כמו כל שאר התמונה.

תאורה, אור וצל: התאורה היא תאורה טבעית רכה (לא אור שמש ישיר) המגיעה מלמעלה.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום היא גובה העיניים. גודל הפריים הוא בין מדיום ללונג שוט מכיוון שהרגליים של הדמויות חתוכות. בעזרת נקודת המבט וזווית הצילום שמאחר החליטה לצלם כך אפשר להרגיש הזדהות בגלל שזאת תמונה לפי הביטוי "בגובה העיניים". היא פריים מציאותי שהעין האנושים יכולה לראות ולכן היא יכולה גם לחוות אותה.

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת כי היא אסתטית, מבלבלת והיא גרמה לי לעצור עליה ולהתסכל יותר מ5 שניות להבין מה זה מעורר בי חוץ מסימני שאלה. היא מסלמת הרגשה שהייתי רוצה להעביר גם בפרויקט שלי.

תיאור הצילום:

התמונה מצולמת בשדה יבש עם גבעולים אחדים בצבע ירוק. באמצע הפריים יש דמות שמחזיקה מראה שמופנת לכיוון המצלמה. הדמות מוסתרת כמעט לגמרי, רואים את הידיים שלה וקצת מהצדדי האגן.

התמונה נלקחה מהסדרה המדברת על סופות. מאהר צילמה סדרה על מה קורה לאנשים שנמצאים בתוך הסופה הזאת. התמונה עברה עיבוד. אין שיקוף של הצלמת במראה ולכן התמונה עברה עריכה (ניתן להסיק שהיא עברה עריכה גם על הצבעים, על התאורה וכולי..)

ניתוח סובייקטיבי: כשאני ראיתי את התמונה, אני הרגשתי שהיא מייצגת את התחושה של חוסר זיהוי עצמי. המראה שבתמונה אמורה להראות את הפטי הצלמת, אך היא לא שם, אין שם כלום. זה גרם לי להרגיש שמהו חסר. התמונה בעיני מראה כמה אתה חסר לעצמך כשאתה מאבד את עצמך. כמה זה משפיע החיבור עם עצמך. אני הרגשתי הזדהות עם התמונה כי באופן אישי, אני מרגישה שאני לא מזהה את עצמי במראה לפעמים וזה מרגיש שאני לא אמורה להשתקף במראה כי זאת לא אני. הסדרה מדברת על אנשים בתוך סערה, אז לדעתי התמונה מראה את האיבוד עצמי שאנשים חווים כשהם בסערת רגשות.

עומק שדה: בתמונה יש עומק שדה רדוד בגלל שחוף מהדמות וההרדיוס שלה שהם מפוקסים, כל שאר הפריים מטושטש (גם השדה שמלפני הדמות וגם הרקע). יש שתי אופציות לסוג העדשה בא התמונה צולמה:

-התמונה צולמה עם עדשת נורמל ולאחר מכן בשלב העיבוד, מאהר טישטשה את המסגרת של התמונה וכך נוצר האפקט.

-התמונה צולמה עם עדשת טלה. על מנת להשיג עומק שדה רדוד כזה, מאהר הייתה צריכה להתרחק מהדמות ולהשתמש בעדשת טלה (כדי להדגיש את העומק שדה רדוד) ולפתוח הכי שאפשר את הצמצם.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת טלה, כי עומק שדה רדוד כזה אפשר להגיש רק עם עדשת טלה

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה במהירות תריס גבוהה על מנת לתפוס את השדה הזז בסופה בכזאת חדות בלי שימרחו.

קומפוזיציה: הדמות ממוקמת באמצע הפריים.

צבעוניות: בתמונה יש צבעים קרים. אין צבעוניות בולטת.

תאורה, אור וצל: בתמונה יש תאורה טבעית מעט חשוכה ורכה. יש תאורה יותר מוארת על הדמות והרדיוס שלה ובקצוות הפריים התאורה יותר חשוכה.

נקודת מבט וזווית צילום: התמונה צולמה בזווית גובה העיניים. גודל הפריים היא לונג שוט מכיוון שרואים את כל הדמות (או אמורים לפחות כי רגליה של הדמות קבורות בשדה וכל גופה מוסתר מאחורי המראה)

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת מכיוון שהיא מראה בעיני את האי זהות בעצמך, והפרוקיט שלי מדבר בדיוק על זה, על הניתוק העצמי והחוסר זיהוי עצמי, אני חושבת שהתמונה הזאת חכמה ומעניינת. היא הקסימה אותי.

תיאור הצילום: התמונה מצולמת בשדה פתוח ירוק קצוץ ושמיים אפורים הנראים לפני סערה. כמעט באמצע יש דמות עם שיער שחור, שמלה קצרה עם שרוולים עם דוגמא בצבע שחור ובז אפור ונעליים שחורות, שלושה זרים של בלונים שחורים קשורים מהמותן שלה. הדמות מכופפת ונראה שהבלונים כמעט מרימים אותה. נושא הסדרה היא ציטוט המדבר על קסם. הקסם נמצא בכל מקום ונוצרת משום דבר, היא מדרבנת ומזיזה את האנשים ליצור. התמונה מסמלת את החלק המעופף שהציטוט דיבר עליו. התמונה אינה נראת שהיא עברה עריכה ברורה, אם זאת, כל צלם מקצועי עורך את התמונות שלו ולכן התמונה עברה עיבוד על צבע וצללים.

ניתוח סובייקטיבי: כשאני ראיתי את התמונה הייתה לי חוויה אחרת מהמסר. התמונה אכן נתנה לי הרגשה של ריחוף, אך בגלל בחירת הצבעים החשוכים, התמונה העבירה לי תחושה של ריחוף בקונוטציה רעה. הדמות נראית בעיני לא בנוח מהבלונים שקשורים על המותן שלה, כמעט כמו

שלפעמים תחושת ריחוף יכולה להרגיש לא נוחה ואפילו מפחידה. התמונה בלבנה אותי מעט ואני לא הצלחתי להבין אם אני מרגישה הזדהות או לא.

עומק שדה: התמונה צולמה בעומק שדה רדוד. צמצם פתוח בסביבות 5.6.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת רחבה על מנת לתפוס את הדמות ואת הבלונים מבלי ללכת רחוק ולגרום לדמות להראות קטנה ברקע.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה עם מהירות תריס גבוהה. פטי הייתה צריכה להקפיא את השיער ואת הבלונים ולכן מהירות התריס הייתה גבוהה (אפשר לראות שהשיער לא מוקפא באופן מוחלט)

קומפוזיציה: הדמות נמצאת כמעט באמצע, נוטה יותר לשמאל.

צבעוניות: הצבעים בתמונה הם צבעים קרים. צבעוניית בוטלת היא הצבע השחור מכיוון שהיא חוזרת בכל הארט שהדמות לובשת והבלונים שעל מותניה הם גם שחורים.

תאורה, אור וצל: בתמונה יש תאורה טבעית רכה של יום סגרירי.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום הוא גובה העיניים. גודל הפריים הוא לונג שוט מכיוון שרואים את כולה (אם כי הנעליים שלה חתוכות).

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת מכיוון שהיא מציגה לי משהו אחר מהמסר של הסדרה. היא סימלה לי ריחוף בזמן שאתה מרגיש מנותק ולכן בחרתי את התמונה הזאת על מנת לנסות לצלם תמונה שמעבירה את אותה התחושה שאני חוויתי.

מאז תחילת שנה יא, מאהר תפסה את עיני, היא הייתה גם צלמת השראה בעבודת החקר של שנה שעברה. אני מאוד אוהבת את השפה שלה, היא בעיני מאוד מיוחדת. פטי מצליחה להפיק, לצלם

ולערוך תמונות שנראות כמעט לא מציאותיות, ולפעמים היא גם מצליחה להראות את הדמויות שלה במלאכיות. מאהר הצליחה להפנט אותי ואני מאוד מעריכה את השפה שלה ואת האמנות שלה בכללי.

אוסוולדו צ'פדה

אוסוולדו צ'פדה נולד בוויסקונסין. בהתחלה הוא רצה ללכת ללמוד כדי להיות מדען מוח, אך הוא בחר את קריירת הצילום.

אוסוולדו עבר ללוס אנג'לס על מנת להתחיל את הקריירה האומנות שלו עם 600 דולר. אוסוולדו מספר שזה היה סיכון עצום עבורו לעבור למדינה אחרת בלי חסכוניות ורצון להתחיל לצלם אך זה עדיף להיות מחוץ למקום הבטוח שלך במקום להיות בעיר בה נולדת ולעבוד בעבודה שאתה שונא. אוסוולדו מחשיב את עצמו כצלם הוא בנוסף מתעסק בעריכת וידאו.

אני בחרתי את צ'פדה מכיוון שאני הופנטתי מהעבודה שלו עם תאורה. שמתי לב שלא משנה איזה תמונה הוא יצלם, אפילו פורטרט רגיל, הוא מצליח להפוך אותה לכל כך מעניין בזכות תאורה ועריכה. בעבודה שלי אני רוצה לעבוד המון עם תאורה, אני רוצה לתת לזה משקל באיך שאני מצלמת את הסדרה שלי ולכן אני בחרתי אותו על מנת ללמוד איך לצלם כשאתה שם דגש על תאורה.

ניתן לראות שהתמונה הזאת מתכתבת עם רעיון השפה שאני רוצה להראות בסדרת צילום שלי כי אני רוצה לשים דגש על תאורה, מלאכותית בעיקר. אני שואפת שהתאורה בכל תמונה תיתן טון נוסף לתמונה כמו שצ'פדה מיישם בתמונות שלו.

בראיונות שמצאתי, אוסוולדו צ'פדה מספר שבזמן המפגה הוא רצה לעבור לקליפורניה כדי להתחיל קריירה בצילום. המטרה שלו בתמונות היא ליצור תמונות שהדהדו יותר עם אנשים ושיהיו

להם יותר רגש ומצב רוח. היה לו חשוב לא לצלם סגנון שהוא כבר פופולרי, והדגש העיקרי שלו בתחילת הקריירה שלו זה לעשות משהו קצת שונה.

הוא מסביר שלעבודה שלו אין בהכרח מסר ברור ולכן גם בימינו אין באמת דרך נכונה או לא נכונה לפרש את העבודה שלו. בעתיד אני חושב שהעבודה של צ'פדה תתפרש כמו שאני מנסה ליצור תמונות נצחיות.

לפיו, צ'פדה עובד ללא ריטוש כלל, דאג שהתמונות שלו יהיו רכות והצבעים שהוא השתמש היו פשוטים ולא מרהיבים מידי. הכל התמונות שלו צולמו עם תאורת מצב רוח מלאכותית. ההשראות שלו הן ציורים ישנים, בגלל זה התמונות שלו נראות מופשטות, בעלת צבע או שני צבעים בלבד וחלקם אפילו מגורענים בכוונה.

צ'פדה מעדיף לצלם אנשים לא מוכרים כי הוא מאמין שזה מחזק את הסיפור מאחורי התמונה אפילו יותר. זה גורם לאנשים לתהות מי האדם ומה כולל הסיפור שלהם. זה מביא את הצופה לתמונה הרבה יותר מאשר אם היה מדובר באיזה מפורסם.

4. ניתוח עבודתם של הצלם, שפה טכנית ותוכן: (3 תמונות)

שם היצירה: when a heart breaks, it never breaks even

תיאור הצילום: התמונה צולמה בסטודיו. הדמות באמצע הפריים נמצאת על הרצפה. מהדמות יוצא אור אדום ומסביבה של אור ירוק עדין. התמונה עברה עיבוד על מנת להדגיש את האור האדום ואת "ההילה" שלו וגם להדגיש את הניגודיות של האדום מהירוק.

ניתוח סובייקטיבי : כשראיתי את התמונה הבנתי שהיא מדברת על כאב מסוים, בגלל הפוזיציה של הדוגמנית, האור האדום שמסמל משהו רע ומיקומו. אני חוויתי מהתמונה שהיא מעבירה רגש של אי נוחות ושל קריסה. לדעתי האור האדום הוא מצוין למסר של התמונה אם כי תאורה שחורה הייתה עובדת באותה צורה. אני הזדהיתי ישר לתמונה הזאת ולתמונת "אחות" שלה, זה נתן לי תמונה ויזואלית לרגש של כאב, ככה אני רואה כשאני בכאב נפשי.

עומק שדה: עומק שדה מלא. התמונה צולמה בסטודיו כך שאין חשיבות גדולה לעומק שדה מלא או רדוד אך הרקע והדמות בפוקוס ולכן התמונה עם עומק שדה מלא.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת נורמל בגלל שהדמות היא הדבר היחידי בפריים ולכן הצלם לא השתמש בעדשת טלה או עדשה רחבה.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה במהירות תריס נמוכה כדי לקבל את האפקט הזה של האור האדום.

קומפוזיציה: יש סימטריה בתמונה בגלל שהדמות נמצאת באמצע הפריים.

צבעוניות: בתמונה יש ניגודיות בין אדום לירוק. האור האדום בולט ולוקח את תשומת הלב המרבית של התמונה.

תאורה, אור וצל: על מנת להפיק את התמונה הזאת השתמשו בתאורה מלאכותית. השתמשו בתאורה ירוקה עדינה וחלשה לרקע ותאורה ידנית אדומה חזקה בגודל של כף היד.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום של התמונה היא גובה העיניים וגודל הפריים הוא לונג שוט. בחירות אלה נתנו לתמונה רגע של הזדהות בגלל שהתמונה מדברת על שברון לב.

סיכום ומסקנות: בחרתי בתמונה הזאת כי אני מעריכה את העבודה עם התאורה. התמונה לא עברה עריכה משמעותית, ורוב ביצוע התמונה היא נעשתה והופקה בסט הצילומים, בעבודה שלי אני שואפת להפקה מרבית בסט צילומים ותיקונים והדגשות בעריכה.

תיאור הצילום: התמונה צולמה בסטודיו. התאורה הכללית בתמונה היא תאורה כחולה הממוקמת מאחורי שתי הדמויות על מנת לייצר קווי מתאר ולהדגיש את החיבור ביניהם. בתמונה מצולמים גבר ואישה שנראה שרוכנים לנשיקה. בין שני הראשים נוצר חיבור באמצעות אורות צבעוניים. התמונה עברה עיבוד כדי "לאחד" את הראשים. סוג תמונה כזאת נעשתה בפוטושופ בגלל שאפשר לראות שהפנים נמרחים יחד עם האורה.

ניתוח סובייקטיבי : אני הרגשתי שהתמונה מדברת על חיבור, ואני דווקא ראיתי את הדמויות כשני רעיונות שמתחברים ולא בני אדם. הניגוד והעוצמה של התאורה מובילה בעיני סיפור מסוים. הצבע הכללי הוא כחול כהה העדין והצבעים הבולטים החזקים הם ורוד וירוק בהירים וחזקים, הם צבעים מנוגדים עם טון שונה לגמרי אך הם משלבים בהרמוניה ונראים יפהפה אחד עם השני. הצבעים מסלמים את החיבור המדהים שיש בין שני אנשים (מרקעים אחרים) כשהם מתנשקים. שני אנשים שונים מעולם שונה מתחברים באופן רגשי ופיזי.

התמונה השפיעה על הדרך מה אני רוצה לצלם את הפרויקט. אני רואה את התמונה כמשהו הרבה יותר שקט ומרגיע משתי התמונות האחרות שניתחתי. התמונה הזאת מאוד הרגיעה אותי.

עומק שדה: התמונה צולמה עם עומק שדה רדוד מכיוון שהתמונה היא פורטרט של שתי דמויות.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת צרה יחסית (או טלה או נורמל).

הקפאה ומריחת תנועה: למהירות תריס בסטודיו יש חשיבות גדולה. התמונה צולמה עם פלאש אחורי ולכן המהירות תריס יחסית נמוכה על מנת ליצור תאורת "אנדר" ולגרום לדוגמנים לצאת חשוכים.

קומפוזיציה: שתי הדמויות נמצאות בחלק הנמוך של התמונה בגלל שהם להם הד-רום. הם תופסים את כל החלק הנמוך של התמונה עד שהכתפיים שלהם נחתכות. אם צילום פורטרט של שתי דמויות באות להתנשק קרוב, לתמונה יש אווירה סגורה, שהדמויות קרובות ולכן הכתפיים שלהן נחתכות.

צבעוניות: הצבע הכללי של התמונה הוא צבע קר-כחול כהה. הצבע הזה נותן טון עדין וחשוך. הצבעוניות הבולטת היא האור בצבע ורוד וירוק בוהק שיוצר את החיבור בין הראשים.

תאורה, אור וצל: התאורה היא תאורה מלאכותית בגלל שזאת תמונה שצולמה בסטודיו. יש תאורה יחידה שהייתה על הסט. היא פלאש סטודיו כחול כהה הממוקם מאחורי הדמויות. האור הבוהק שנמצא על הפנים של הדוגמנים נעשה בעריכה.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום היא בגובה העיניים אך מעט נמוכה יותר. גודל הפריים הוא מדיום בגלל שהדמויות צולמו מההבטן ומעלה.

סיכום ומסקנות: אני בחרתי את התמונה הזאת בגלל שאני מאוד אהבתי את איך שהצלם הסתיר את הפנים של שתי הדמויות. הוא עשה בעיני עריכה מדהימה ומהפנטת. כמו שאמרתי, התמונה

הזאת ועוד מספר תמונות אחרות שלו מביאות לי השראה לאיך לצלם עם תאורה והתמונה הזאת נתנה לי השראה איך לצלם תמונה ולערוך אותה כך שהאור הדומיננטי הבולט בתמונה מגיע מעריכה.

תיאור הצילום: התמונה מצולמת בלוקיישן של גן משחקים בלילה. בתמונה יש דמות מוארת מאחורה ואי אפשר לראות את פניה בגלל שהפנים מוסתרות ע"י השיער. הדמות יושבת על הרצפה מחזיקה סקייטבורד ונשענת על עץ. התמונה עברה עיבוד על מנת לתקן תאורה, להדגיש איפה שהצלם ראה לנכון ולהחשיך אזורים שלא מוסיפים למסר של התמונה.

ניתוח סובייקטיבי : כשאני ראיתי את התמונה אני הרגשתי שהמסר שלה הוא אובדן הילדות. הרקע הוא גן משחקים שנראה טיפה ארמון מצועצע, ועל השחקנית יש סקייטבורד מפלסטיק שגם הוא נראה מצועצע- אלו דברים שמסמלים בעיני ילדות, אך הדמות לא נראת קשורה בכלל לרקע. אני חושבת שזה מוסיף מאוד למסר. תמיד אמרו לנו שהרקע והארט צריכים להיות קשורים לדמות, אבל זה מה שהופך לדעתי את התמונה להרבה יותר יפה, שהחוסר קשר מראה את הניתוק מהילדות. אני אישית לא הזדהתי לתמונה בגלל שאני לא מרגישה שאיבדתי את הילדות שלי אבל לדעתי התמונה מעבירה את המסר יפהפה.

עומק שדה: בתמונה יש עומק שדה מלא בגלל שגם הדמות וגם הרקע בפוקוס.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשה רחבה על מנת לתפוס את כל הגן משחקים מאחורי הדמות.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה עם מהירות תריס גבוהה מכיוון שהשיער לא זז והעלים ברקע קפואים.

קומפוזיציה: הדמות נמצאת באמצע הפריים.

הדמות נראית קטנה מהרקע כדי לתת תחושה שהדמות והרקע אינם מחוברים.

צבעוניות: הצבעים של התמונה דומים כדי להראות את הקשר שהיה בין הדמות לרקע אך בגלל שהקשר הזה נותק, הצבעים נותנים אווירות שונות. הצבע הצהוב שמאחורי הדמות היא הצבעוניות הבולטת בתמונה והיא לוקחת את רוב הפוקוס של המתבונן בתמונה, רק לאחר מכן רואים את הרקע ומבינים איפה הדמות נמצאת.

תאורה, אור וצל: התמונה צולמה בלילה ולכן התאורה היא מלאכותית. יש תאורה צהובה ממוקדת מאחורי הדמות שיוצרת הילה ויש תאורה נוספת חלשה אך גם ממוקדת גם בצבע צהוב (אך בגוון יותר עכור) על גן המשחקים (או שהתאורה הזאת היא תאורה מהפנסי רחוב או תאורה שהצלם הפיק מראש) שתי התאורות ממוקדות בגלל שאפשר לראות שהן יוצרות גם צללים חזקים בתמונה.

נקודת מבט וזווית צילום: התמונה צולמה בזווית גובה העיניים וגודל הפריים הוא אקסטרים לונג שוט. עם הבחירות האלו התמונה מעבירה הרגשה של מזעור ואי איזון עם הילדות של הדמות. היא לא נראית חלק מהעולם הזה.

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת בגלל שאני מאוד אהבתי את הסתרת פנים של הדמות עם התאורה והשיער ובפרויקט שלי אני רוצה לצלם עם אותו רעיון.

בשנחשפתי לראשונה לתמונות שלו באינטרנט, אני ישר הערצתי אותו בגלל שהדייקנות שלו והעבודה המהממת שלו בעריכה. אני מעריכה את העבודה שלו ואת האומץ שלו לצאת מאזור הנוחות שלו. בעיני הוא צלם מאוד מיוחד, ורואים שהוא אוהב את העבודה שלו. אני שמחה שמצאתי אותו ונהנתי לנתח את התמונות היפיהפיות שלו.

שרון רז

שרון רז נולד ב-1968 בישראל פתח תקווה. רז הוא אדריכל, עם אהבה למבנים נטושים וצילום. הוא מצלם ומתעד מבנים ותיקים ונטושים וכותב אודותם באינטרנט החל משנת 2004.

רז למד בתל אביב, ובגלזגו שבסקוטלנד, שם הוא גר שלוש שנים לרז יש אהבה מיוחדת לארכיטקטורה ותיקה בארץ (משנות העשרים של המאה העשרים עד שנות השבעים – מודרניזם מוקדם ומאוחר, סגנון בינלאומי, באוהאוס וכ"ו).

בהמשך הקריירה שלו, ב-2020, רז הוציא ספר בו יש 224 תצלומים שלו בשם "נטושים".

אני בחרתי את שרון רז מכיוון שהתמונות שלו נתנו לי השראה ללוקיישנים הנותנים אווירה של משהו לא מסתדר, משהו שאינו מתאים ולא מציאותי. בזכות התמונות של רז, אני התחלתי לראות את הפרויקט שלי קצת אחרת ממה שתכננתי בתחילת הדרך.

ניתן לראות שהתמונה הזאת מתכתבת עם הפרויקט שלי מכיוון שאלו מקומות שאני שואפת לצלם שם. אני מאמינה כי האווירה של הלוקיישנים שבהם הוא מצלם יעזרו לי להעביר את המסר ואת התחושה של רעיון הפרויקט שלי.

בתחילת שנות האלפיים רז צילום צילומים שונים ובהם שכונת עולים חצי נטושה בדרום פתח תקווה וכמה צילומים של בית הקירור הנטוש של סבי בצפון פתח תקווה.

ב-2004 רז קנה את המצלמה הדיגיטלית הראשונה שלו והחל לצלם ולתעד מבנים ותיקים ומבנים נטושים בארץ. אחרי כל סשן צילומים הוא מעלה ומספר עליהם בבלוג שלו **"נטוש-שרון רז"** ובאתר שלו **"אדריכלות נעלמת"**

בראיון באתר "כלכליסט", רז מספר שאהבת הבניינים באה מאמא שלו. היא עבדה כשרטטת במשרד אדריכלים, והוא זוכר את עצמו כילד משחק עם עט השרטוט. אז הוא הלך ללמוד אדריכלות, אבל אחרי שבע שנים במקצוע עזב בגלל שהוא מרגיש שאין חיבור בינו לבין המקצוע הזה והוא לא רואה בו ערך ומשמעות. אך במבנים של פעם הוא מצא מצא עיניין ופתאום משהו עמוק צף.

"אני אוהב את הסגנון הישן והפשוט. ובדיעבד נזכרתי שבנעוריי חלמתי הרבה חלומות על מבנים נטושים שכנראה לא היו קיימים באמת. היו לפחות תריסר חלומות ספציפיים כאלו, אני יכול עד היום לתאר לך פריימים ספציפיים מתוך אותם חלומות".

"יש בי משיכה לשקט הזה, לבריחה מהציביליזציה. אני אדם נחמד וחברותי אבל לא מסוגל כל הזמן להיות עם אנשים. ויש תוספת של פחד ואדרנלין כשנכנסים למקום נטוש. נתקלתי בנרקומנים, כלבים מסוכנים, תקרות אזבסט, סכנת התמוטטות. אין מצב שמשהו ימנע ממני לצלם מבנה. אם נתקלתי במבנה שאי אפשר להיכנס אליו אני אחזור שוב ושוב עד שמשהו שם במקרה יתמוטט או שתתגלה פרצה בגדר שאפשר לחדור דרכה".

אחרי שרז אמר את זה, הבנתי כמה אנחנו חושבים דומה. כשאני מוצאת דלת במקום נטוש אני ישר הולכת לבדוק אותה ונותנת לעצמי להמשיך לטייל. בתקופות בהן תחושת הניתוק מהמציאות אני הייתי מטיילת הרבה באזורים כמו שרז מתאר ואני הזדהתי איתו ישר.

4. ניתוח עבודתם של הצלם, שפה טכנית ותוכן: (3 תמונות)

שם היצירה: "הדולפינריום, תל אביב. נחנך ב־1980, נהרס ב־2018, הבריכה עמדה ריקה כ־25 שנה"

תיאור הצילום: התמונה צולמה בדולפינריום שנמצא בתל אביב. בתמונה רואים את המדרגות שמובילים לתוך הבית קולנוע שנמצא במלון. המלון נראה מלוכלך ונטוש – ככה שהוא מצוין לשפה של שרון רז. התמונה לא נראית כי היא עברה עיבוד אך כל צלם עורך את התמונות שלו אז אני מאמינה שרז ערך את הצבעים, תאורה והצבעים של התמונה.

ניתוח סובייקטיבי : אני הרגשתי מהתמונה תחושה רגועה. הנפילות אור הרכות שבאות מלמעלה נתנו ללוקיישן הרגשה שעדיין יש שם חיים אפילו שהוא נטוש מאז שנות השישים. בעיניי, יש בתמונה הזאת מסר של הערכה של מקומות ישנים, מלוכלכים. הדבר היחידי שהציק והצחיק אותי בו זמנית זה הכיתוב גרפיטי "i hate cops" שנמצא בצד השמאלי למטה. הכיתוב מנוגד לחלוטין להרגשה ולצבעים של התמונה. סיקרן אותי לדעת למה רז לא החליט להוריד את הכיתוב בפוטושופ או שדווקא הכיתוב תרם למסר שלו?

עומק שדה: התמונה צולמה עם עומק שדה מלא בגלל שכל הרבדים והשכבות שיש בתמונה הן בפוקוס מלא.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשה רחבה על מנת לתפוס את כל הפרטים של המדרגות.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה במהירות תריס ממוצעת (100/1-250/1) על מנת לאזן את משולש הקסם וליצור חשיפת 0 (לא אנדר ולא אובר)

קומפוזיציה: בתמונה יש את חוק השלישים: שני השלישים שבצדדים הם גורמי המדרגות ועמודי תמיכה. השליש האמצעי הוא מסדרון שמול המצלמה. יש סימטריה בתמונה, ממש כמו שאפשר לקפל את התמונה לחצי והחלקים יהיו זהים.

צבעוניות: לתמונה יש תחושה צהבהבה, אך הצבעים הם צבעים קרים

תאורה, אור וצל: בתמונה יש תאורה טבעית רכה של אור שמש הבאה מלמעלה.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית צילום היא גובה העיניים. גודל הפריים הוא אקסטרים לונג שוט.

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת כי היא מעניינת אותי ורציתי לנתח אותה. אהבתי את הצבעים הרכים שיש בה. התמונה נתנה לי השראה ללוקיישן שאני מכירה שאני יודעת שיש שם נפילות אור מדהימות.

שם היצירה: "טקסי הריסה"

תיאור הצילום: רז הלך למבנה שיכון (בפתח תקווה) שעבר פינוי, נטישה, הריסה ובקרוב בינוי חדש. רז רצה להראות דרך הסדרת תמונות האלו את היופי בבתיים ישנים, ואת ההתנגדות שלו לשיפוץ ביניים מחדש.

בתמונה רואים קיר של חדר שינה של אחת מהבתים שפינו. בתמונה רואים חלון גבוה עם וילונות ומראה ומהמראה רואים שידה ריקה ללא עיצוב ומסגרת של מיטה ללא מזרון. זאת תמונה מהבניין שנהרס. התמונה אינה נראת שהיא עברה עיבוד אך כל צלם מקצועי עורך את התמונות שלו ולכן אין תמונה שלא עוברת עיבוד.

ניתוח סובייקטיבי: כשראיתי את התמונה הזאת, היא הייתה נראת לי תמונה רגילה לגמרי אך אחרי שקראתי את הסיפור של הסדרה הזאת, התמונה הפתיעה אותי. הייתי מופתעת כי לא ניחשתי שהתמונה הזאת צולמה בלוקיישן של בית מיועד להריסה. הרגשתי גם מהתמונה הזאת תחושה של רוגע והבנתי שהמטרה של רז בלחצו מקומות נטושים שלא שמים לב אליהם זה לתת להם תשומת לב ולהראות אותם באור רוגע ויפה יותר.

עומק שדה: התמונה צולמה עם עומק שדה מלא מכיוון שאפשר לראות שגם מהחלון וגם מהמראה האובייקטים בפוקוס.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת נורמל.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה עם מהירות תריס בין ממוצעת לבין נמוכה. בתמונה יש אור ישיר וצל, על מנת שהאור הישיר לא תישרף ועל מנת שהצל אינו יהיה חשוך מידי, צריך להשתמש

קומפוזיציה: בתמונה יש קומפוזיציה סגורה מכיוון שאיננו רואים את כל החדר בתמונה ואנחנו רואים רק קיר אחד ועוד הצצה דרך המראה.

צבעוניות: התמונה צולמה עם צבעים חמים באופן מונוכרומטי (שימוש בצבע יחיד בסולם גוונים בהיר עד כהה שלו)

תאורה, אור וצל: התמונה צולמה עם תאורה טבעית שנכנסת מהחלון. יש נפילות אור ברורות על המיטה שמשקפת במראה אך כל התאורה עצמה היא אינה ממוקדת, אלא רכה ועדינה כתגובה מהנפילות אור של השמש.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום היא גובה העיניים, גודל הפריים הוא מדיום מכיוון שאין התמקדות מאובייקט אחד בתמונה ומצד שני אנחנו לא רואים את כל החדר במלואו.

סיכום ומסקנות: אני מאוד אהבתי את התאורה הטבעית שמגיעה מהחלון ואהבתי את המשחק של המראה, שבעזרתה אנחנו מגלים עוד חלק מהחדר שמסביר יותר טוב מה קורה בבית הזה. הסתקרנתי לדעת למה שרון רז בחר לצלם בלוקיישין הזה אם החדר נראה לא נטוש.

שם היצירה: "מה אנשים משאירים מאחוריהם"

תיאור הצילום: אחרי הפינוי, בשלב הנטישה, לפני ההריסה. המתחם הזה היה מורכב משני בנייני שיכוני רכבות שבכל אחד מהם 3 כניסות. המתחם, ברחוב אחד העם ברמת גן, נהרס יחסית לאחרונה. רז נכנס לבניין הזה וצילם 46 תמונות. בתמונה רואים חלונות קיר שבורים שיוצאים ממקומם. על הרצפה זרוקים חפצים ביתיים רנדומליים.

ניתוח סובייקטיבי: לדעתי הסיפור של התמונה מנסה לתעד את המצב של בתים שנאלצו לפנות אותם ולהראות את הפוטנציאל שלהם. אני הרגשתי מהתמונה מהסדרה הזאת בכללי זה שרז מנסה להיות את הפנינה של בתים כאלה, את היופי שלהם. אני הרגשתי הזדהות עם התמונה בגלל שלבית בילדות שלי היה חלונות קיר מאוד זהים, זה הזכיר לי את החוויה של הסלון של הבית הקודם וגרם לי לדמיון את הבית הקודם שלי במצב שרז צילם.

עומק שדה: התמונה צולמה עם עומק שדה רדוד מכיוון שהרקע מאחור אינו במוקד.

שדה ראייה: התמונה צולמה עם עדשת נורמל.

הקפאה ומריחת תנועה: התמונה צולמה במהירות תריס גבוהה מכיוון שהעלים של הָץ מחוץ לחלון הם קפואים.

קומפוזיציה: החלונות נמצאות באמצע הפריים, אפילו שאין ביניהן סימטריה (וזה מה שיפה בתמונה לדעתי).

צבעוניות: בתמונה יש ניגודיות בין הצבע האפור הכללי בתמונה לבין הצבע הכחול של הזכוכית והקופסא שעל הרצפה. הצבע הכחול בתמונה הוא הצבע שבלט לי בעין.

תאורה, אור וצל: התאורה היא תאורה טבעית של אור שמש רכה המגיעה מבחוץ מאחורי החלונות אל תוך החדר. התאורה מכוונת אל מול המצלמה.

נקודת מבט וזווית צילום: זווית הצילום היא גובה העיניים, גודל הפריים הוא מדיום מכיוון שאין התמקדות מאובייקט אחד בתמונה ומצד שני אנחנו לא רואים את כל החדר במלואו, אנחנו רואים רק קיר אחד.

סיכום ומסקנות: בחרתי את התמונה הזאת כי אני מאוד אהבתי את הנפילות אור ואת התאורה שמגיעה מבחוץ מאחורי החלונות אל תוך החדר. אני מאוד אהבתי את אי סדר שיש בתמונה ואני שואפת להראות אי סדר או אי שקט בפרויקט צילום שלי.

אני מאוד אהבתי לקרוא עליו. שרון רז הוא אדם עם מלא עניין וסקרנות ואני מאוד התחברתי לסיפור שלו. רז הצליח לצלם כך שהתמונות שלו שקטים אפילו שמוצגים בהם הרס, בלאגן

ולכלוך, ובעיניי זאת משימה לא קלה ואני מעריכה את רז שהצליח ליצור תמונות שקטות
בלוקיישנים מסוג כזה.

אמן מג'אנר אחר: Radiohead – to disappear completely

קישור לשיר

That there
That's not me
I go
Where I please
I walk through walls
I float down the Liffey
I'm not here
This isn't happening
I'm not here
I'm not here
In a little while
I'll be gone
The moment's already passed
Yeah, it's gone
And I'm not here
This isn't happening
I'm not here
I'm not here
Strobe lights and blown speakers
Fireworks and hurricanes
I'm not here
This isn't happening
I'm not here
I'm not here

רדיוהד היא להקת רוק בריטית מאנגליה. היא הוקמה ב-1985.
בלהקה יש חמישה חברים: תום יורק, פיל סלוואי, ג'וני
גרינווב, קולין גרינווד ואד אובריאן.
הם הכירו בלימודים והם הקימו את להקת בשם "on the
Friday". הם התפרקו לאחר סיום הלימודים בשביל לימודים
אקדמאים וחזרו ב-1991.
הם בילו בהופעות קטנות בעיר בה הם שכנו, חברת תקליטים
ראתה את הפוטנציאל שלהם וחתמו אותם לשישה אלבומים
(בחוזה הזה הם שינו את שמם לרדיוהד).
להקה הוציאה שלושה סינגלים על מנת לקדם את האלבום
השלישי שלהם לאחר חוסר הצלחה עם האלבום הראשון
והשני. שדרן מגלי צה"ל השמיע את הסינגלים האלו ברדיו
ישראל. הם הוזמנו להופיע בתל אביב וזה מה שהפך להיות ההופעות הראשונות של הלהקה מחוץ
לאנגליה.

לאחר מכן, תחנות רדיו בארצות הברית החלו גם הם להשמיע את השירים שלהם. הלהקה תפסה
תאוצה של פרסום והכרה ומשם היסטוריה.

כיום הלהקה מכרה מעל ל-30 מיליון עותקים של האלבומים שלה. הם זכו בעזרות פרסים שונים,
בניהם: ארבעה פרסי אייבר נובלו (פרס על פזמונאים והלחנה) ושישה פרסי גראמי. הם הוכרזו

במקומות רבים כאלבום הטוב ביותר של שנות ה־90 של המאה ה־20. ב־2019 נכנסה רדיוהד ל"היכל התהילה של הרוק אנד רול".

כל פעם שהייתי מתמודדת עם ימים מאתגרים ומציפים, אני צריכה להיות עם אוזניות כמה שאני יכולה ולשמוע בריפיט את השיר הזה.

השיר מדבר על תחושות שאני הרגשתי שאני הייתי שוקעת אליהם. השיר מספר סיפור בגוף ראשון, הדמות אומרת שהוא לא מרגיש נוכח במציאות, שהוא הולך דרך קירות ומרחף. הוא חוזר ואומר "אני לא כאן, זה לא באמת קורה אני לא כאן".

הכלי שהופך את השיר לכזה עוצמתי זה הלחן. השיר מתחיל מעודן ובסוף הלחן צורם ומגיע לשלב שהוא צועק. בכל אורך השיר יש צלילים שלא נעימים לאוזן.

הלחן מלווה ומעצים את המסר של המילים בעיני, השיר נתן לי לשקוע ולתת לעצמי ליפול לתוך תחושת הניתוק.

הרגשות שהשיר מעורר ומעודד בי אלו רגשות שאני רוצה לדבר עליהם בפרוייקט. השיר הזה מדגים באופן שמיעתי את הנושא של הפרוייקט שלי

ביבליוגרפיה

1) PATTY MAHER – the weepside, Patty Mahe, 2023:

<https://www.pattymaher.com/about>

2) Meet Oswaldo Cepeda | Photographer, ShoutoutLA, 2023:

<https://shoutoutla.com/meet-oswaldo-cepeda-photographer/>

3) c-heads, Alli Lindsey, 2021:

<https://www.c-heads.com/2021/07/02/photography-literally-means-the-capturing-of-light-a-talk-with-oswaldo-cepeda-alias-moodydarkroom/>

4) נטוש, שרון רז, 2023:

<https://sharonraz.wordpress.com>

5) הצגת הקולנוע האחרונה, מיכאל יעקובסון, 2013:

<https://xnet.ynet.co.il/xo/articles/0,7340,L-3100006,00.html>

6) אל הסוף ומעבר לו, שרון רז, 2020:

<https://newmedia.calcalist.co.il/mag>

7) Britannica, Barney Hoskyns, 2023:

<https://www.britannica.com/topic/Radiohead>